

A szombati minisztertanács

Budapest, március 26. A kormány tagjai szombaton délelőtt Darányi Kálmán miniszterelnök elnökletével minisztertanácsot tartottak. A folyó adminisztratív ügyek tárgyalása során Marshall Ferenc földművelésügyi miniszter beszámolt az országos mezőgazdasági kiállítás első három napjának a múlt év eredményeit is meghaladó forgalmáról.

Mikócz Ödön igazságügyminiszter ismertette ezután a sajtóval kapcsolatos törvényhozási intézkedések alapelveit, majd Reményi Schneller Lajos pénzügyminiszter előadásában behatóan foglalkozott a minisztertanács

Tavaszi újdonságok beérkeztek

gyilk, kígyó és krokodilcipők, angolsarku uccal cipők, minden divatszínben nagy választék

HA-HA-nál

Szened Kelemen ucca 12. — A. B. C. és Kalász tag

A szegedi ügyvédi kamara nagyjelentőségű állásfoglalása a numerus clausus ellen

Nagy többséggel a szabad ügyvédség mellett foglalt állást a kamara pénteki közgyűlése

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi ügyvédi kamara pénteken tartotta meg évi közgyűlését a kamara székházában. A közgyűlés iránt

nagy érdeklődés nyilvánult meg, mert a fiatalabb ügyvédek egy csoportja a vidéken is nagy, de sikertelen agitációt fejtett ki a zártszám kérelmezése érdekében. A közgyűlésen a szegedi és vidéki ügyvédek nagy számban jelentek meg. Dr. Széll Gyula elnök megállapította, hogy a kamara 503 tagja közül 201-nek van közgyűlési tagrági jogosultsága és hogy a megjelentek számára való tekintettel a közgyűlés határozatképes. Ezután megnyitó beszédében részletesen foglalkozott az ügyvédi összeférhetlenség kérdésével, ismertette annak a külföldi ügyvédi rendtartásban foglalt szabályozását és a magyar ügyvédség méltóságának és tekintélyének az összeférhetlenség kérdésében való megóvása történelmi fejlődését. Majd az ügyvédi zártszám kérdésére tért át és közölte, hogy a budapesti ügyvédi kamara leveszi napirendjéről a zártszám kérdését, mert annak nem egyes kamarák kérése részlegesen, hanem országos és egységes rendezését kívánja. Ezután a köz-

gyűlés a beterjesztett, 1937. évi zárszámadást egész terjedelmében elfogadta és a felmentvényt megadta.

A közgyűlés ezután az ügyvédi zártszám kérdésének tárgyalására tért át. Dr. Kersch Ferenc titkár ismertette a választmány javaslatát, mely szerint

a szegedi ügyvédi kamara a szabad ügyvédekkel elvi álláspontján áll,

amennyiben azonban akár a budapesti ügyvédi kamara, akár több vidéki kamara, akár különösen valamely szomszédos kamara kérelmére a zártszám bevezetése az illető kamarák területére elrendeltetnék, úgy a szegedi kamara is kéri saját területére a zártszám elrendelését, ezen felül a javaslat bizonyos kedvezményeket kért a már bejegyzett ügyvédjelöltek, valamint az ügyvédi szülők gyermekei részére.

Ezzel a javaslattal szemben dr. Lehel Pál kamarai főügyész azt a javaslatot terjesztette elő, hogy

a közgyűlés ne kérje semmiféle vonatkozásban a zártszám elrendelését és vegye le napirendjéről a kérdést.

Az ügyvédség szellemével elengedezik a korlátozások rendszeresítése — folytatta dr. Lehel Pál indítványa indoklásában —, amelyek valójában jogfosztást eredményeznek. Az intellektuális életpályák egyikén sem merült fel komoly kivételként a zárt létszám behozatala, holott az orvosi és mérnöki kar is éppen olyan válságos helyzetben van, mint az ügyvédi kar, amelynek elsősorban hivatása az emberi szabadságjogok hirdetése és védelme. Az indítvány végül azt fejtette ki, hogy a zárt számnak egy emberöltő előtt nem lenne érezhető hatása, a zárt szám antiszociális is, mert nem törődik a kívül maradtak sorsával, de hiába is volna minden korlátozás, mert

a szabadságjogot nem lehet kiktartani az emberi léteiből.

Ezért is kéri a közgyűlést, vesse el a zárt számot. Dr. Hajdu Béla a választmányi javaslat elfoga-

nem ad kenyeret? Vagy megfojtsam Tisza Pistát, miért háborút csinált? Oljék? Mi? Mit tegyek? Ejt-nap dolgozom, gürcölök abban a tetves irodában, rongyokban járok, sehoval nem megyek, a cipőmből a zsinórt kihuzom, csakhogy nektek legyen és nincs kenyér és itt álltok bögre, hogy nincs! Hát keressetek, majd lesz! Ne mindent az én nyomorult erőmtől várjatok! Az könnyű, az semmi, egész nap itthon heverni, várni a készlet, hogy az a vén bolond majd megkeresi! Más család ahány, annyiféle dolgozik!

Anyám megvonaglott.

— Van szived — sirt fel hangosan — kiereszteni a szád, hogy készre várok? Van? Hisz egész nap dolgozom, mint az igavonó barom, egy rendes ruhám nincs, már templomba se járhatok! A konyhában magam mosom a követ, darabonként adogatom el a szalvétáimat, lopott rozst hozok hordok literenkint a kofaasszonyhoz, hogy valamit haraphassatok, a kocsisnének ágyhuzatot varrok kiló lisztékért! Hát mit csináljak? Hiszen ha én nem lennék, a rongy sem állna meg rajtatok!

Apám erre még jobban megbőszült s nagy sőtét folt gyulladt ki a homlokán.

— Itt az urfi, — mutatott rám az urfi keressen! Menjen el kühökölni a téglagyárhoz, vagy kötözön napszámban szólót, keres munkát az uradalom, vagy zsákoljon a malomba, ő is kibírja, elég erős! Vagy csináljon akármi fenét, mert nem tűröm, jegyezzétek meg, nem tűröm, hogy itt ingyen lopja a napot!

— Az urfi tarul! — védelmezett anyám.

— Hát ne tanuljon! Menjen dolgozni! Az én bőrömre ne uraskodjék!

— Uraskodni — kacagott keserűen anyám. Hiszen nem mer szegényke az uccára menni a barátai közé, olyan a cinóje, gunvája!

— Ne védd! — kiabált anám egészen megbőszülve. Ugyis te rontottad el! Sohasem engedted bántani! Most úgy járkal itt, mint egy herceg, csak zsebre vigyáz a kezét és lenézi az embert! A

taknyos! Nekem dolgozz —, mert egy percig sem túrlek meg!

— Mi vagy te? — sikított akkor felugorva anyám. — Ki vagy te, hogy itt törvényt ülsz felettünk? Családapának akkor van szava, akkor van joga itélkezni, ha el tudja tartani tisztességesen a családját! Tudod te? Nyomorgunk mellett! A kocsisék csirkét zabálnak s nekünk nincs kenyérünk! Ilyen ember mer kiabálni? Verni az asztalt? Parancsolgatni? Te! — állt eléje. Te!

Szegény apám akkor már égis lobogott.

— Hát menjete el! Ahányan vagytok — üvöltött féktelenül —, annyi felé! Ha itt nyomorogtok. Menjete ki a házból! Csináljátok magatok! Pakkoljátok! Én nem tartok itt senkit! Nem hívok vissza senkit! Mit gyötörtök? Mit nyuztok? Menjete! Utállak benneteket!

A szeme rémségesen villogott, az arca rángatózott, olyan volt, mint a tébolyult. Levágta az asztali lámpát a földre, hogy millió felé törött, magára kapkodta a kabátját, becsapta az ajtót.

— Gyilkosok! — harsogta őrlőn. Gyilkosok!

Ilyen csunya veszekedés támadt. Pedig szereték ám egymást. Csak hát a szegény emberek azai könnyvitelek magukon, hogy egymást marják.

Anvánk ijedt szemekkel meredt ránk, aztán lerokadt a székre s vékony, nyivó sirással sirt.

Aztán megtörölte a szemét.

— Összezsomagolunk gyerekek — mondta dacosan. Összeszedjük a motyónkat s elmegvünk. Emellett az ember mellett egy napig sem maradunk tovább. Az utolsó szolgálatnak jobb dolga van. Cselédnek megvelek el fiaim, úgy tartalak el benneteket, de ezt a rémséget már nem lehet elviselni tovább! Ne féli, tanulhatsz Sanvikám — mondta nekem — és ne féli — babusgatta buzgó szeretettel az öcsémet —, lesz kenyér, kisfiam Ebetsz. Nem kell laskát sütnötök.

Felállt, szedegette ki a szekrényből kevés kis holmikat, rakosgatta össze.

1

sorsjeggyel

700.000

pengőt lehet nyerni

PETŐ

főarúsítónál.